

GRÚZIA HARANGJAI

Zúgják dalát az ősznek
Mcheta harangjai.
A költőnek, a hősnek
zengnek harangjai.
Zúgnak kitárt egekben
Oska harangjai.
Arról, ki örök a szívben,
zengnek harangjai.
Kiáltanak lázadozva
Gelata hangjai.
A harcra fel, a harcra
zúgják harangjai.
Ércszívű grúz harangok
ti zengjétek tovább

a könnyet, vért, a rongyot,
s az új csodák korát,
ha ellenséget láttok,
aki e földre lép,
vagy hogyha tiszta álmot
álmodik e vidék.
Ahogyan ti zenéltek
a szív is úgy dobog,
benne lüktetve élnek
népek és századok.
Mcheta harangjai.
Oska harangjai.
Zúgjatok harangok...

NÉMASÁG

Telefon cseng. A hajnal
hirtelen szétbomol.
...Halló! Halló! Te lennél...
Nem válaszol.
S én, félálomtól részeg,
fölismerem neked
ebben a hallgatásban
megbúvó lényeged.

Várok; most újra csörgés,
és „Halló” kiabálom.
De csak az ablak kéklik
akár egy könnyű álmom.
Csak virradat szívárogo,
fészket zörrent a szél.
...Hallgatsz?
De hallgatásod
beszél, beszél, beszél.

ESŐ A HEGYEKBE

Köd ül a hegyre, óriási,
megállna húsában a tör.
Egek
beomlott
barlangja ásít.
sziklák varázsa
összedől.

De friss a szél, tüdőkön kinyitja,
sose-volt esők omlanak.
A felhőt
hiába hasogatja
kopjáival a messzi nap,

Fölszáll a pára,
ide a hegyre
pásztorok kürtjét
hallani:
vonulnak,
hőmpölyögnek egyre
felhők fehér juhnyájai.

Nézem a tájat: szikla villan,
ragyognak fény- s kőhalmazok.
Mint anyatejre, holtomiglan
e tisztaságra
szomjazok.

* Nodar Guresidze Tbilisziben élő grúz költő s egyben az orosz költészet ihletett tolmácsolója: Nyekraszov, Majakovszkij, Szurkov verseinek fordítója. 1927-ben született, diplomát a tbiliszi egyetem bölcsészkarán szerzett, 1949 óta publikál verseket. A fordítások az 1967-ben kötetben megjelent — többek között Jevtusenko által is fémjelzett — orosz átültetések nyomán készültek.

AZ ERDŐ SZÍVE

Fut az ősz, jön a tél, megzargatta
lepihen, mindent fehérre sző.
Csónakát a patak elringatta,
elszunnyadt az evező.

Viharok vihara elmúlóban
az öreg tölgyeket tördeli.

Rubinok, rubinok égnek a hóban
berkenyék vércseppjei.

Mintha a nyár el se szállt volna,
s így szórná gyönyörű gyöngyeit.
Mintha a szív meg se állt volna,
s nem inná a vénség könnyeit.

NYINYEL SZOZINOVA

RÜGYEK

Madár száll, tudja, visszatér majd,
fészket itthagyt a zálogul.
Levél perreg, fa ága sóhajt,
rügyére szürke héj borul.

És változik a szél dühödt-gonoszra,
a nyárfa lelke görnyed és jajong.
Az elvarázsolt emlék álmodozva
most gyökereknek útjain bolyong.

Süvít a tél. Fáradt-nyugodt a nyárfa
hiába zúg körötte fürgeteg,
odalent már a fagyott földre zárva
halálra gondolnak a gyökerek.

Már nem hiszi a fa, hogy majd
fölbred.

És mégis, mégis oly váratlanul
eszmélkedik, ha vége van a télnek,
s fényes rügyéből zöldek lángra gyúl.

NYINA GREHOVA

DAL A VÉNASSZONYOK NYARÁRÓL

Üveg-ág-csönd – ne törd le.
A fák még alszanak.
De holnap már a földre
levél-eső szakad.
S én nem tudom, mit értek,
érti-e valaki,
szabad-e a levélnek
lassabban hullani?

Hogy fonnyatag erdők, akár
egy bús nő, vetkezik,
csillantja arcán halk sugár
a vénség könnyeit.
S záporok múltán jön a tél,
tündöklő és nyugodt.
S hogy kit, hogy merre, hogy miért
akkor majd megtudod.

ÁTTETSZŐ ÉNEK

Ó, áttetszőnek rajzolj engem –
a vízen esőcske riad,
kölyök-esőcske,
élhetetlen,
szerelme bennem megszakad.
Nagyon szeret még, hajammal játszik,
amíg nem lehet önmaga.
Aranyboglárka-nap virágzik
hűvösödik a föld szaga.

Aztán a partra fut le csendbe,
elfelejt engem, elszakad –
mint mikor időtlen végtelenbe
szabadulnak szilaj lovak.
Veled én létet nem cserélek,
titkaidat nem illetem.
Csak mint egy kislány, félek,
félek
a földre hullni hirtelen.